

щество, що бѣше изобилно у Дяда Ивана, както : овчицы, коніе, добитѣкъ сичко това хвлезе въ рѣцѣ на грабители-тѣ.

Бѣдный старецъ угрыженъ, умысленъ сѣди на зеленѣ-тѣ моравѣ близо до рѣкычкѣ-тѣ; той мысли, плаче като дѣте, безъ да знае нито дѣ ся намира, нито кѣдѣ ще излезе и каква честь го още чака! Силна-та отеческа любовь тегли го и го влече по дирѣж-тѣ на мило-тѣ неговы чада—Станка и Василия. Мысль да ли той ще ги види още веднѣжъ, потръсваше негово-то старческо тѣло и пригнѣваше неговы-тѣ слабы кости на дѣѣ.

Стоенчо мислеше, нѣ повече жалеше и мислеше за баща си, като го глѣдаше тѣй угрыженъ и неутѣшенъ. Той, безъ да го види старецъ-тѣ, ра-спусна волове-тѣ, пусна ги свободно да пасѣтъ и ся върна при баща си.

— Що правишь, Стоенчо, продума старецъ-тѣ, като го видя,—дѣ бѣше?

— Пуснахъ, тейко волове-тѣ, отговори той.

— Иди, Стоенчу сынко, скоро ги тукъ пакъ докарай, не виждашь ли въ какво мѣсто ся намираме? не виждашь ли какъ отврѣдъ ни е повървѣло на опаки—да останемъ и безъ волове, че тогасъ?... по добрѣ свържи ги за процена, насѣчи имъ тамъ